هو المجيب في ملكوت السّمع

قَدْ بَدَّلْنا النَّارَ بِالْحِبْرِ وَأَظْهَرْنا بِهِ ما كانَ مَكْنُوْنًا فِي الْعِلْمِ وَمَسْطُوْرًا مِنَ الْقَلَمِ الأَعْلَى فِي الزُّبُرِ وَالأَلْواحِ، طُوْبَى لِعَبْدٍ تَحَرَّكَ بِاسْمِهِ قَلَمِيْ وَلِسانِيْ، وَطُوْبَى لِنَفْسٍ فازَتْ بِأَيَّامِيْ وَسَمِعَتْ نِدائِي الأَحْلَى مِنْ أَعْلَى المَقامِ، يا شَفِيعُ إِنَّ الأَحْزانَ مَنَعَتْنِيْ عَنِ الأَذْكارِ، يَشْهَدُ بِذَلِكَ مَنْ عِنْدَهُ أُمُّ الْكِتابِ، نفوسیکه امام وجه حاضر و باصغا فائز وَأَخَذَتْهُمْ نَفَحاتُ الْوَحْيِ بِحَيْثُ أَخَذَتْ زِمامَ الاخْتِيارِ مِنْ أَكُفِّهِمْ وَشَهِدُوا بِلِسانِ ظاهِرِهِمْ وَباطِنِهِمْ بِأَنَّهُ لا إِلهَ إِلاَّ هُوَ بعد باسمی از اسماء از صراط مستقیم الهی لغزیدند، هزار و دویست سنه باسم و صیّ و ولیّ و نقیب و نجیب و رکن رابع مشغول و ثمرهٔ آن در یوم جزا مشاهده شد، مع ذلك دولت آبادی تازه بترتیب حزبی مثل حزب شیعه مشغول، یا شفیع مقامیکه بکلمه‌اش مخلصین و مقرّبین و اصفیا و اولیا خلق شده و میشوند باسم مرآت از آن گذشته اند، قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ أَعْرَضُوا عَنِ الْحَقِّ وَاتَّبَعُوا كُلَّ غافِلٍ مُرِيْبٍ، اهل بها نفوسی هستند که در اوّل قدم از ناسوت اسماء گذشته و قصد ملکوت ایقان نموده اند، جمیع عالم قادر بر تبدیل آن نفوس مطمئنّه نبوده و نیستند، میفرماید: اگر یك آیه از آیات او تلاوت کنی اعزتر خواهد بود عند الله از آنکه کلّ بیان را ثبت کنی، زیرا که آنروز آن یك آیه ترا نجات میدهد و لی کلّ بیان نمیدهد. یا شفیع قسم بآفتاب حقیقت که در این حین از افق سماء ملکوت اشراق نموده نفسیرا که من غیر حق ربّ اخذ نموده‌اند از ادراك یك آیه عاجز است، إِنَّا قَبِلْناهُ لِخِدْمَةِ أَوْلِيائِيْ وَلَكِنَّ الشَّيْطانَ أَغْواهُ إِلَى أَنْ أَعْرَضَ عَنِ الْحَقِّ وَارْتَكَبَ ما ناحَ بِهِ الْمُقَرَّبُوْنَ، اهل بها را باید تربیت نمود تا آنکه باستقامت کبری فائز شوند لِئَلاَّ تُحَرِّكَهُمْ عَواصِفُ الشُّبُهاتِ وَلا قَواصِفُ الإِشاراتِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْمُبَيِّنُ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ، یا شفیع از قبل مظلوم کل را تکبیر برسان، شاید از نفحات بیان مقصود عالمیان بمقامی فائز شوند که دست شبهه و ریب از آن قاصر و کوتاه ماند، یا احمد قبل عليّ عليك بهاء الله الابديّ، مکرّر از کاس عطا نوشیدی و باصغاء ندا فائز گشتی، هَنِيْئًا لَكَ، نامه

ات را اسمی مهدي عليه بهائي بساحت أقدس ارسال داشت و اين آيات باهرات محكمات از سماء مشيّت نازل و ارسال شد لِتَجِدَ مِنْها عَرْفَ اللهِ الْمُهَيمِنِ الْقَيُّوْم، اسم مهدی نامهای خود را بساحت اقدس إرسال ميدارد، اگر جواب نازل اوليا را بشارت و اخبار ميدهد وَإِلاَّ يَصْبُرُ إِلَى أَنْ يَأْتِي اللهُ بِبَيانِهِ الْمُحْكَمِ الْمُبِيْنِ، لا زال در ساحت اقدس مذكور بوده و هستی، اهل آن ارض را از قبل مظلوم ذكر نما و بآيات منزله متذكر دار لِئَلاَّ تَمْنَعَهُمُ الأَسْماءُ عَنْ مالِكِها وَخالِقِها، إِنَّا نَذْكُرُ فِيْ هَذا الْحِيْنِ أَباكَ الَّذِيْ فازَ بِأَيَّامِ اللهِ رَبِّ الْعالَمِيْنَ، يا فَضْلَ اللهِ عَلَيْكَ ٦٦٩ وَفَضْلُهُ وَرَحْمَتُهُ الَّتِيْ سَبَقَتْ مَنْ فِي السَّمواتِ وَالأَرَضِيْنَ، افْرَحْ بِذِكرِيْ إِيَّاكَ، لَعَمْرِيْ لا تُعادِلُهُ خَزائِنُ الأَرْضِ وَلا نِعَمُها وَأَثْمارُها، يَشْهَدُ بِذَلِكَ مَنْ نَطَقَ وَيَنْطِقُ فِيْ كُلِّ شَأْنٍ إِنَّنِيْ أَنا اللهُ الْفَرْدُ الْخَبِيْرُ اماء الله را از قبل ذكر نموديم و در اين حين ذكر مينمائيم و بعنايت حق جلّ جلاله بشارت ميدهيم، نَسْئَلُ اللهَ أَنْ يُوَفِّقَهُنَّ وَيَرْزُقَهُنَّ لِقاءَ الْوَجْهِ الْعَزِيْزِ الْبَدِيْع، الْبَهاءُ مِنْ لَدُنَّا عَلَيْكُمْ يا أَوْلِياءَ اللهِ وَأَصْفِيائَهُ وَعِبادَهُ وَإِمائَهُ وَعَلَى الَّذِيْنَ ما مَنَعَتْهُمُ الشُّبُهاتُ عَنْ نَبَأِهِ الْعَظِيْمِ وَصِراطِهِ الْمُسْتَقِيْمِ.